

jeg at sige her, og jeg tror, at det var vel, om det blev hørt.

Saa vil jeg gerne sige et Par Ord om Folkeafstemningen og de fremskudte forberedte Forter, som ogsaa ere omtalte i Betænkningen. Vi hørte jo nu den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser om dette Punkt og hans Begrundelse, som jeg saare vel kan tiltræde. Jeg kunde ganske vist ønske, ligesom flere andre ærede Medlemmer, der have haft Ordet her, at det lod sig gøre at sætte hele denne Sag til Folkeafstemning og faa en virkelig Flertalsafgørelse, saa at Befolkningens Flertal virkelig kom til at afgøre denne Sag. Der maa jeg erkende, at man kan umuligt faa sat noget saa enkelt frem i denne Sag, at enhver kan danne sig en Mening derom, men jeg kan forstaa, at man kan tage denne ene Del, Spørgsmaalet om fremskudte Stillinger her foran København, Københavns Sikning mod Landsiden, hvad man nu vil kalde det, og stille dette frem saaledes, at enhver kan forstaa det, og jeg ser heller ikke rettere, end at den Afgørelse, man herigennem kan faa, parlamentarisk set, vil være det sikreste, vi kunne opnaa. Men jeg har ogsaa en anden Grund, den, som for øvrigt den højtærede Konseilspræsident nævnede før. Det ere vi klare over alle sammen, at saavel den Regering, der sidder, som enhver parlamentarisk Regering, der vil følge efter, kan ikke komme udenom denne Sag. Den skal løse den, den skal tage den op og skal føre den til Ende, maa gøre den til en Livssag, som den højtærede Konseilspræsident har gjort her, ikke just de fremskudte Stillinger, men selve Sagen. Der er ingen, der kan komme udenom den, men naar det er Tilfældet, have ogsaa alle de her i Landet, som ville være med til at danne parlamentariske Regeringer, en Forpligtelse til at tage Hensyn til, at den Sag kan løses. Det nuværende Regeringsparti har nogle Betingelser derfor. Hvor store de ere, skal jeg ikke kunne sige, men vi have et Regeringsflertal her i Salen, som staar bag ved en parlamentarisk Regering, og det er dette Flertals Pligt at søge at slaa saa lidt i Stykker, naar der er os noget imellem indbyrdes, som vi overhovedet kunne. Det er i øvrigt en Pligt for os alle sammen. Men vi erkende det vistnok ikke saa fuldt ud, som vi gerne skulde, dette, at man i Kampens Dage ikke skal ødelægge mere, end man kan hele i Fredens Dage. Derfor mener jeg, at kan denne Sag ordnes, som det her er udtalt i Betænkningen og som den højtærede Konseilspræsident har sluttet sig

til, ved en Folkeafstemning, vil det være heldigt ogsaa for det parlamentariske Liv her i Landet. Det vil være heldigt ikke alene for det nuværende Flertal, men ogsaa for dem, der skulle følge efter, hvem det nu end maa blive. Det vil nemlig ikke være saa let for et andet Parti, være sig det ene eller det andet af de nuværende, at faa en saa stor Tilslutning, at det kan danne en parlamentarisk Regering, uden at det skal have ret forskellige Opfattelser indenfor sit Omraade. Derfor mener jeg, at det, jeg har sagt, gælder ogsaa for andres Vedkommende end for Regeringspartiet. Det er en Sandhed, som man ikke maa underkende, naar man vil føre det parlamentariske Styre videre her i Landet. Af den Grund mener jeg, at det er fuldt forsvarligt, at vi skyde dette Spørgsmaal ud og søge at faa det afgjort ved en Folkeafstemning, men der er rigtignok een Betingelse knyttet dertil, og det er den, at vi alle skulle anerkende den. Der er et gammelt Ord, der siger, at ingen har Fred længere, end hans Nabo vil. Det er ganske sandt, det kan ingen have, medmindre han er ganske karakterløs. Enhver, der har en bestemt Opfattelse, kan kun have Fred, saa længe hans Nabo ogsaa vil have Fred. Skal denne Sag kunne føres igennem, saa skal det være i Enighed, saa skulle vi respektere hinanden og bøje os for Konsekvenserne. Kunne vi ikke det, saa lader det sig ikke gøre. Jeg haaber dog, i alt Fald endnu, at det skal kunne lade sig gøre, selv om adskilligt tyder paa, at man ikke ser tilstrækkeligt klart paa dette Omraade.

Brorsen: Den sidste ærede Taler har jo været Medlem af Forsvarsudvalget, og jeg kan være fuldstændig enig med ham, naar han udtaler, hvad der for Resten ogsaa staar udtalt i Betænkningen, at Udvalget har haft meget kort Tid til sit Arbejde. Det ærede Medlem har selvfølgelig ogsaa Ret i, at mange forskellige vigtige Spørgsmaal have ikke faaet en saa grundig Behandling, som man kunde ønske. Det er jo mange og store Lovforslag, der her er Tale om, Forslag af vidtrækkende finansiell Betydning og i det hele taget vidtrækkende paa mange forskellige Omraader. Naar den Rigsdag, som træder sammen efter denne, kommer her ind i Rigsdagsbygningen for at behandle disse Forslag, er der heller ingen Tvivl om, at den vil underkaste dem en ganske anderledes grundig Behandling og Undersøgelse.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det